

De profundis*

Kedves barátom,

A mindinkább nyomasztó sötétségben már régen érik bennem egy kérdés: vajon nem lehet semmit sem tenni?

A világ folyását mindenkor bölcsek, igazak, beavatottak és mesterek tartották és irányították pozitív irányban, azáltal, hogy kommunióban voltak az intuíciók világával. Hogy tizen voltak-e egy városban, vagy tizen kellett volna, hogy legyenek, mint Sodomában, hogy harminchatan vagy tizenketten, vagy négyszer tizenketten kell, hogy a Földön legyenek, egyre megy. Nem tudom azt sem, hogy ezek a mesterek ma a Földön működnek-e. Az ő munkájuk nélkül talán még nagyobb lenne a sötétség. De az is lehet, hogy nincsenek itt.

Ha nincsenek itt a nagyok, a nem-nagyoknak kell megtenniök. Ha itt vannak, ártani akkor sem fog. Én nem vagyok sem mester, sem igaz. De javaslom, hogy mi tegyük meg, az egyetlen tennivalót, amivel a jövő csíráját elültetni lehet: meditálni a jövő érdekében, a lényegbeli – nemcsak időbeli – jövőért. Vagy legalább, hogy megkíséreljük, gyöngeségünkben. Talán fölösleges ez, talán hatástalan: ártani nem fog, ha annak tudatában történik,

- hogy ebből annak, aki csinálja, nem származik jó, inkább talán teher és kedvezőtlen földi sors;
- hogy nem felsőbbiségérzetből történik, hanem szorongattatásból és szomorúságból;
- hogy nincs hozzá szükség szervezetre, semmilyen „titkos” társaságra;
- hogy akik teszik, nem fontos, hogy valamilyen jel segítségével egymást megismerjék, meg fogják egymást ismerni, ha valóság lesz, amit tesznek;
- hogy ennek a tettnek nincsen megelőlegezett „fontossága”; hogy a fontosság minden gondolata a cselekvést előre lehetetlenné teszi;
- hogy minden a legmélyebb értelemben bizonytalan;
- hogy ez *kísérlet*, a pusztuláshoz vezető irány megváltoztatására, gyönges kísérlet.

Hosszan lehet ilyen vállalkozás ellen érvelni. Lemondok az ellenérvekről. A javaslatomhoz nincsen semmi más elhivatottságom, csak, hogy fölmerült bennem, hogy én csinálom, és biztos vagyok abban, hogy nem árt.

Ez a vállalkozás nincs árulásnak kitéve, mert nem titok.

A meditáció témájaként a *János jelenéseinek* utolsó két, 21. és 22. fejezetét ajánlom, mert ezek esszenciálisan a Föld jövőjét idézik. Ezeket a fejezeteket korántsem „értem” teljesen; az értés azonban érlelődhet az ismétlődő meditációkban. Napról napra néhány versét, később talán egy fejezetet lehet meditálni. Az időpontot a meditáló válassza meg; az összekötő elem nem a földi idő, hanem tisztán a szándék.

Ha valakit ismersz, aki erre a cselekvésre alkalmasnak látszik, add neki oda ezt a levelet. Aki ezt a vállalkozást indokoltnak tartja, de nem tud meditálni, az törekedjék arra, hogy megtanuljon meditálni: ha keresi, meg fogja találni a módját. A levél embertől emberig adódjék tovább.

Ezt a cselekvést a Logosz szolgálai munkájának lehet nevezni. Ne feledkezz meg a hatalomról, amely a szójellelű emberi cselekvés összecsengésében rejlik: „Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a Földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám”. (Mt 18,19.) (Károli ford.)

1979. utolsó napjaiban, Göttingenben

Georg Kühlewind

---

* de profundis clamavi ad te Domine, A mélységből kiáltok hozzád, Uram! (130. zsoltár).